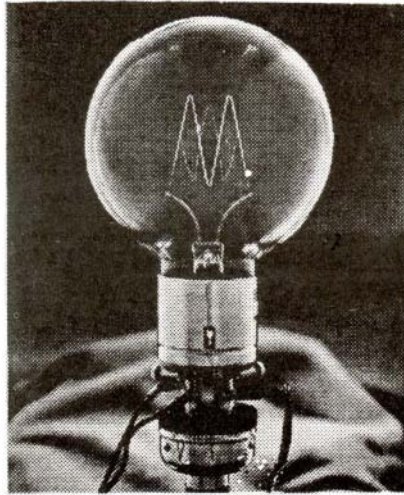

ARA QUE GAIREBÉ NINGÚ NO EN PARLA

Des de l'aparició de la revista (ciència) hi ha una qüestió que hem tractat a bastament i que ens ha preocupat d'una manera especial: la necessitat de bastir una política científica pròpia a casa nostra.

Des d'aquest pòrtic ens hem fet ressò força sovint d'aquest afer, i a tall de recordatori podem esmentar els editorials dels números 2 (Ara, transferir la recerca), 3 (La Ventafocs de la cultura catalana), 7 (Cinc anys de debats sobre la recerca), 19 (L'arqueologia a l'era dels ordinadors), 26 (Un gran debat sobre la recerca i la innovació a Catalunya), 28 (La política científica a l'Estat de les autonomies), 31 (Què necessita la recerca catalana, avui?), etc:

De la mateixa manera, en diferents entrevistes aquesta temàtica ha estat objecte d'anàlisi constant, des de diverses perspectives.

Avui que tothom parla de la necessitat que té la nostra societat d'afrontar el repte de la modernització a través de les noves tecnologies, a casa nostra els mitjans d'informació no solen parlar de la situació en què es troben realment tant les transferències en matèria de recerca per part de l'Estat central com el projecte d'una política científica catalana.....

Cal recordar que l'Estatut d'Autonomia actualment vigent ens reconeix competències exclusives en matèria de recerca, la qual cosa implica el dret de Catalunya, és a dir, del Parlament, d'aprovar en aquesta matèria una política pròpia.

Ateses les circumstàncies, entenem del tot necessari conèixer l'estat real en què es troba aquesta qüestió.

És amb aquests propòsits que a partir del nº 55 de (ciència) començarem a publicar els criteris sobre el tema, tant per part de les diferents institucions que hi tenen quelcom a dir, evidentment unes més que d'altres, com d'aquelles persones relacionades amb el món de la ciència que vulguin manifestar-nos llurs opinions.

Voldríem aclarir, finalment, que amb aquesta iniciativa pretenem exclusivament contribuir, encara que modestament, a aclarir quelcom que entenem a priori com a irrenunciable: **el dret de bastir i vertebrar una política científica específicament catalana d'acord amb les necessitats actuals i de futur de la nostra societat.**

Aquesta és una qüestió que, en cap cas, no pot quedar ajornada *sine die*.